

Arrest

nr. 242 191 van 13 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 maart 2020 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 augustus 2020.

Gelet op de beschikking van 4 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2020 waarbij haar verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 van de Vreemdelingenwet en waarbij haar

verzoek met toepassing van artikel 57/6/1, §2 van diezelfde wet als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, paragrafen 1 en 2 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: (...)

a) de verzoeker bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming en de toelichting van de feiten alleen aangelegenheden aan de orde heeft gesteld die niet ter zake doen om uit te maken of hij in aanmerking komt voor internationale bescherming; (...)

h) de verzoeker het grondgebied onrechtmatig is binnengekomen of zijn verblijf op onrechtmatige wijze heeft verlengd en zich, gezien de omstandigheden van zijn binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo snel mogelijk bij de autoriteiten heeft aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming heeft gedaan;(...)

§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. In de bestreden beslissing –‘verzoek kennelijk ongegrond’- wordt erop gewezen dat het feit dat de verzoeker om internationale bescherming het grondgebied onrechtmatig is binnengekomen of zijn verblijf op onrechtmatige wijze heeft verlengd en zich, gezien de omstandigheden van zijn binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo snel mogelijk bij de autoriteiten heeft aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming heeft gedaan, rechtvaardigt dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van verzoeksters verzoek om internationale bescherming.

Vervolgens wordt vastgesteld dat verzoeksters houding slechts moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Er wordt o.a. op gewezen dat ofschoon verzoekster blijkens haar verklaringen reeds op 2 november 2017 in België aankwam, zij pas op 20 september 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Wat er ook van zij, zo luidt de bestreden beslissing vervolgens, verklaarde verzoekster geen vrees te hebben om terug te keren naar Suriname. Bovendien, zo voegt de commissaris-generaal eraan toe, blijkt nergens uit haar verklaringen dat zij ooit persoonlijke problemen heeft gekend met de Surinaamse autoriteiten of met haar medeburgers.

Met betrekking tot verzoeksters enige vrees bij terugkeer, met name dat zij er niet zal kunnen studeren omdat ze er geen geld voor heeft, wordt opgemerkt dat dit een motief is van louter socio-economische aard dat bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag ressorteert. Evenmin zijn er, zo wordt vervolgens vastgesteld, zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoekster een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De commissaris-generaal weigert verzoekster internationale bescherming. Hij voegt er in zijn beslissing aan toe dat uit een volledig en ten gronde onderzoek van verzoeksters verzoek om internationale bescherming blijkt dat zij, bij het voorleggen van haar verzoek om internationale bescherming en het uiteenzetten van de feiten, enkel aangelegenheden aan de orde heeft gesteld die niet ter zake doen om uit te maken of zij in aanmerking komt voor internationale bescherming. In toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet, beschouwt hij verzoeksters verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond.

3.2. Uit de lezing van het ‘verzoekschrift’ blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Verzoekster beperkt zich immers tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en het op algemene wijze tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen geenszins weerlegt of ontkracht.

3.3. De Raad wijst op artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

3.4. In de bestreden beslissing wordt vooreerst op goede grond geoordeeld dat verzoeksters houding, met name de vaststelling dat zij na haar binnenkomst in België en het verstrijken van haar visum hier nog lange tijd heeft gewacht alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, een houding is die niet overeenstemt met en geenszins getuigt van een vrees voor vervolging zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming:

“Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw houding slechts moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u reeds op 2 november 2017 in België aankwam. Uw visum was evenwel slechts geldig tot 12 februari 2018. Ofschoon u zich ervan bewust was dat u illegaal in België verbleef, ondernam u nauwelijks stappen om uw verblijfssituatie in orde te brengen. U informeerde zich weliswaar over de mogelijkheid om gezinshereniging aan te vragen maar u diende nooit een officieel verzoek in (CGVS, p. 4). U diende uiteindelijk pas op 20 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in. U rechtvaardigde uw afwachtende houding door te stellen dat u aanvankelijk niets van het bestaan van de asielpprocedure afwist (CGVS, p. 5). Echter, van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Uw houding kan dan ook niet in overeenstemming gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Verzoekster werpt hier geen ander licht op. Haar huidige uitleg in het ‘verzoekschrift’ hieromtrent, waarbij zij o.a. opmerkt dat ze zoals eerder aangegeven gezinshereniging heeft proberen aan te vragen met een zus van haar moeder, maar dat dit niet is doorgegaan omdat het appartement van die tante maar over twee kamers beschikt, en waarbij zij haar inspanningen toelicht om hier in België school te kunnen volgen, wijzigt niets aan de vaststelling dat zij zeer lang heeft gewacht om zich in België te informeren naar en om internationale bescherming te verzoeken. Dit toont aan dat verzoekster internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, hetgeen een contra-indicatie is voor de ernst en geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

De Raad stipt in dit verband aan dat -verzoekster lijkt hier aan voorbij te gaan-, een aanvraag tot verblijf in België (op grond van gezinshereniging) en een verzoek om internationale bescherming twee onderscheiden procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden, procedures en voorwaarden, en dat een verzoek om internationale bescherming als opzet heeft internationale bescherming te verlenen aan personen die, zoals verzoekster voorhoudt, in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koesteren of er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het is aan verzoekster om dergelijke vrees of dergelijk risico op ernstige schade in concreto aan te tonen, waar zij echter, zoals ook in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld, in gebreke blijft (RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X). Verzoekster lijkt louter en alleen uit te zijn op een verblijf(smachtiging) in België, minstens toont zij niet aan dat ze nood heeft aan en in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Immers, in de bestreden beslissing wordt voorts op goede grond het volgende vastgesteld:

“Wat er ook van zij, u verklaarde geen vrees te hebben om terug te keren naar Suriname (CGVS, p. 8). Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat u ooit persoonlijke problemen gekend heeft met de Surinaamse autoriteiten of met uw medeburgers (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 7; CGVS, p. 9). Uw enige vrees bij terugkeer, met name dat u er niet zal kunnen studeren omdat u er geen geld voor heeft (CGVS, p. 8), is een motief van louter socio-economische aard dat bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteert, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u toegang had tot het onderwijs in Suriname. Zo ging u zelf tot augustus 2017 naar de middelbare school, volgt uw broer op diezelfde school tot op heden onderwijs en zijn enkele tantes van u bezig aan een studie voor leerkracht (CGVS, p. 5 en 7). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat er in Suriname ook voor u betaalbare onderwijsinstellingen voorhanden zijn. De enige reden dat u hiervan voor uw vertrek naar België geen gebruik maakte was omdat deze geen laattijdige inschrijvingen aanvaardden en u dus te laat was om zich in te schrijven (CGVS, p. 6). Dat het onderwijs in Suriname verwatert, dat het op een andere manier wordt georganiseerd dan vroeger het geval was en dat niet alle opleidingen door iedereen erkend worden, doet geen afbreuk aan uw toegangsmogelijkheden tot het hoger onderwijs in Suriname (CGVS, p. 8 en 9). Ofschoon u verklaarde dat het moeilijk is om werk te vinden in Suriname, kon u voorts in het verleden verschillende vakantiejobs uitoefenen, uw moeder werkt in het academisch ziekenhuis van Suriname, uw vader is landbouwer en verschillende van uw familieleden zijn er aan de slag als leerkracht (CGVS, p. 6 en 7). Uit niets blijkt dan ook dat u bij een terugkeer naar Suriname geen toegang zou kunnen krijgen tot de arbeidsmarkt (met het oog op de financiering van uw studies). Dat de zoektocht naar werk niet gemakkelijk zal zijn – de werkloosheid en de slechte economische situatie in Suriname zijn algemene problemen waar elke Surinamer de gevolgen van draagt (CGVS, p. 9 en 10) – doet hieraan geen afbreuk. Tot slot kan hieraan nog toegevoegd worden dat uit niets blijkt dat u bij een terugkeer naar Suriname niet gesteund zou kunnen worden door uw familieleden. Verschillende in Europa verblijvende familieleden steunden u immers in het verleden reeds financieel (CGVS, p. 10).”

Verzoekster brengt thans geen concrete argumenten bij die hieraan afbreuk doen.

Ze herhaalt en licht toe dat de “redenen waarom” zij “niet terug kan gaan naar het land van herkomst zijn namelijk;

-Het onderwijs is aan het verwateren

-Er is een extreme economische situatie in het land (voeding, huisvesting, benzine zijn gaan stijgen).

- De overheidskantoren zijn het meest op zoek naar mensen met een hogere beroepsopleiding, ik kan daarvan niet deel maken want ik kan de hogeronderwijs niet financieren. Tegenwoordig moeten de hogere beroepsopleiding in vreemde valuta betaald worden (euro).”

De Raad wijst er in dit verband op dat dergelijke louter sociaaleconomische overwegingen als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en geen recht geven op internationale bescherming. Zulke sociaaleconomische overwegingen zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoekster zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in haar hoofde suggereren. Evenmin wordt zulks door verzoekster concreet

aangetoond. Puur sociaaleconomische omstandigheden en/of aanpassingsmoeilijkheden volstaan niet om te gewagen van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het gegeven dat verzoekster als jonge vrouw zelf haar leven en toekomst, zoals waar ze wil studeren en werken, wil bepalen, is weliswaar lovenswaardig, maar levert in haren hoofde geen vrees op voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in asielrechtelijke zin.

3.6. Uit niets blijkt dat er heden in Suriname sprake is van een binnenlands of internationaal gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

4. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Suriname.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 augustus 2020, bevestigt verzoekende partij dat zij enkel economische problemen kent in Suriname en daar niet kan studeren maar volhardt zij toch in haar verzoek om internationale bescherming aangezien zij niets anders kan doen.

Verzoekende partij beperkt zich tot het kort herhalen van haar relaas en de algemene opmerking dat zij volhardt in haar verzoek om internationale bescherming aangezien zij niets anders kan doen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 5 augustus 2020 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Suriname.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS